

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

XXII. tečaj.

— ❀ V Gorici 1905 ❀ —

12. zvezek.

Vzgoja otrok.

P. A. M.

VI. POGlavJE.

(Konec).

4. Zgled.

Star pa resničen pregovor pravi: „Besede vabijo, zgledi grabijo“. Resnično je to, tako v dobrem, kakor v slabem pomenu. Ker je pa človeško serce k hudemu nagnjeno vže od mladosti, navadno premaguje slabi zgled. Vže pri majhnih otrocih vidimo, da raje posnemajo slab ko dober zgled. Ako n. pr. slišijo kako pobožno pesem, si bodo le malo zapomnili od nje, kako slabo pa bodo kmalu prav dobro znali. Kletvin in rotenja ne pozabijo. Ako vidijo ali slišijo kaj nespodobnega, kmalu tudi kaj tacega store ali govore. Ako pa slab zgled kakega ptujega človeka vže tako slabo vpliva na otroka, kake nasledke mora še le imeti slab zgled lastnih starišev? Pač veseliti se moramo, ako brezbožnim in brezvestnim starišem Bog vzame otroka; zakaj soditi smemo, da je otrok zdaj srečen in bo v nebesih prosil za spreobrnjenje svojih slabih starišev. Bog ve, kaj bi bilo iz njega, ke bi ga bili nadalje vzgajali taki stariši. Slab zgled lastnih starišev mora pokvariti otroka. Slabo drevo ne more imeti dobrega sadu. Kako hočete vi očetje

učiti svoje sinove n. pr. krotkost, ako se sami dašte tolikokrat jezi premagati, ako v svoji razburjenosti tirjate od otrok več kot premorejo in jih krivično kaznujete? Kako hočete imeti ve, matere, dobre, krotke, pohlevne hčere, ako ste same tako zbadljive, jezne in osorne? Marsiketeri oče tirja po pravici od svojih sinov, da pridejo zvečer o pravem času domov. Ako se sinu dovoli tako razvedrilo, ne sme on tega dovoljenja zlorabiti, ne sme preveč in nepotrebno denar zapravljati, ne sme žalostiti dobre matere, da bi ga pozno v noč čakala in si spanje kratila. Marsiketeri mož ima sočutje sè svojo ženo, smili se mu, ako ona kot skerbna in dobra mati težko čaka, kedaj se verne po noči neubogljiv sin domov. Ali pa niso temu taki možje sami krivi, ako tolikokrat pozno v noč po kerčmah posedajo? Očetje, ne pozabite: „Zgledi grabijo“! Večina starišev gotovo ne terpi, da bi otroci izgovarjali bogokletne, preklinjevske ali klafarske besede. Toda marisiketeri otrok bi lahko rekel: „Pervo sem slišal iz ust svojega očeta“ — ali — „videl sem, kako sta se oče in mati smejala pri gerdih, nesramnih besedah in pogovorih“. Sv. Janez Krizostom vam, stariši, kliče: „Pomislite, stariši, da morete svoje otroke bolj učiti sè zgledi kot besedami“! Videl sem enkrat bridko jokati mater, ker njena hči ni hotela iti k velikonočni spovedi. Ko jo je mati opomnila na to kerščansko dolžnost, ji je zabrusila v obraz: „Molčite, mati, prej tudi vi niste tega delali“! Vi stariši, ki komaj enkrat na leto prejimate sv. zakramente, tirjate od svojih otrok, da bi jih pogosto prejemale, ker dobro veste, da je to najboljši pripomoček, da se mladina dobra in nepokvarjena ohrani. Pa vprašam vas, očetje, s kakšno pravico tirjate to od svojih sinov, ako sami sv. zakramente le enkrat, k večemu dvakrat na leto prejimate? In ve, matere, nikar ne mislite, da vas bodo slušale vaše hčere, ako same tri, štiri ali še več mesecev odlašate! Sv. Bernard pravi: „Še le tedaj bodo imele vaše besede moč, ako boste z djanjem pokazali, da ste o tem prepričani, kar priporočate“. Najprej torej storite sami to, kar vkazujete, in tako boste imeli dobre otroke. Laktancij pravi: „Ljudje bolj ljubijo zglede kot besede; zakaj lahko je kaj samo veleti, težko pa storiti“. Skušnja vse to poterjuje.

Najdejo se dobri stariši, ki, če je le mogoče, gredo vsaki dan k sv. maši, ki zvečer z otroci in družino sv. rožni venec molijo in večkrat svete zakramente prejmejo. In redkokedaj jim je treba keterega domačih opominjati; po zgledu starišev so bogaboječi, goreče spolnjujejo svoje verske dolžnosti, vsem so v spodbudo. Najdejo se pa tudi manj dobri, versko mlačni stariši, ki zapovedujejo in prepo-vedujejo, od jutra do večera vpijejo, žugajo in kaznujejo, pa nič ne opravijo. Ti uče le z besedami, sè zgledom pa podirajo.

Ako prebiramo življenje svetnikov, nas to navdušuje k posnemanju.

To ve sv. Duh in za to je on, kaker uči sv. Krizostom „v sv. pismu zapisal življenje svetnikov, da moremo spoznati, kako so se oni, ki so imeli enako natoro kaker mi, odlikovali v čednostih, in da se moremo po njih zgledu popboljšati in vstati iz dušne lenobe.“

Kak zveličaven vtisek bo to za vaše otroke, dobri stariši, ako bodo imeli vas kot živ zgled bogoljubnosti in čednosti vedno pred očmi!

Gotovo bi mnogi zdaj na duši tako nesrečni otroci ne živeli tako slabo, ke bi bili imeli na svojih stariših vedno lep zgled čednosti. Mnogi stariši zapuste pogostokrat svojim otrokom veliko premoženje; pa vkljub temu in pri vsem bogastvu vender le niso srečni. Bogastvo, denar še ne osreči človeka; to stori le čednost, koliker smemo namreč o pravi sreči govoriti v tej solzni dolini. Neketeri stariši zapuste svojim otrokom le posvetno premoženje kot dediščino, čednosti pa nobene, ker sami niso nobene imeli. Drugi pa ne morejo zapustiti otrokom posvetnega blaga, zapuste jim pa več vreden zaklad, ki jih dela res zadovoljne in srečne. Taki otroci posnemajo spodbudno življenje svojih dobrih starišev, iščejo pred vsem božje kraljestvo, in vse drugo jim je priverženo. Čeravno ne žive v obilnosti, vender ne terpe pomanjkanja. Mirna vest, zadovoljnost serca, to so zanje neprecenljivi zakladi, katerih bi ne zamenjali za vse bogastvo sveta, saj je ravno to, kar jih osrečuje in jim daje upanje, da bodo v veseli večnosti zopet videli svoje dobre stariše. Ako hočete, kerščanski stariši, svoje otroke časno in večno srečne storiti, prizadevajte si torej, da jim

boste v zgled v službi božji, v kerščanskem življenju in vseh čednostih.

Pogostokrat se zgodi, da otroci, ki veliko premoženja po svojih stariših podedujejo, začno razkošno, zapravljivo in slabo živeti. Nekaj prav naravnega je, da je človeku brez vere denar le v telesno in dušno nesrečo. Ako torej ne morete veliko zapustiti svojim otrokom, skerbite, stariši, da jim zapustite vsaj lep zgled. Ta bo stoteren sad obrodil, ta vam bo tolažba na stare dni, posebno pa v smertni uri. Maloverni in slabi stariši ne morejo imeti te tolažbe, toliko manj, ker so njih sprideni otroci navadno tudi zelo nehvaležni. Kje naj taki stariši v svoji bolezni iščejo tolažbe? Ali morebiti pri svojih otrocih, ki stoje pri njih smertni postelji? Pogled na te nesrečne, slabo vzgojene otroke zbada še bolj njih stiskano serce. Misel: „Jaz sem zane-marjal za Boga vas vzgojiti; namesto, da bi vam dajal lep zgled, sem vas sè svojim slabim življenjem le pohujšal, Oh, kmalu bom moral stopiti pred božjega sodnika, ki bo oster račun tirjal od mene za vsacega izmej vas“ — ta misel je za slabe stariše najhujše terpljenje v zadnjih urah njih življenja. In po smerti? O, kako kmalu so pozabljeni kako malo se za nje moli. Saj so tudi sami malo molili in otrok niso moliti učili.

„Bog nas obvaruj takih otrok in take žalosti!“ Tako morebiti zdihujete, dobri stariši. To vam tudi jaz iz celega serca želim in ravno zato sem vam te svete in nauke napisal. Ravnajte se po njih in obilno veselje boste vživali v življenju in veliko tolažbo v smertni uri. Ako vas v zadnjih trenutkih zapuste vsi vaši prijatelji in znanci, vaši dobri in pobožni otroci vas ne bodo zapustili, temuč po svojih močeh vam bodo postregli in olajšali ločitev s tega sveta. Učili ste jih moliti in dosti ste za nje molili. V vaši zadnji uri bodo tudi oni za vas goreče molili. Z besedo in zgledom ste jih navajali na pogosto prejemanje svetih zakramentov; v vaši zadnji uri bodo tudi oni skerbeli, da boste o pravem času lepo prevideni. Skerbeli ste, da so vaši otroci nosili sv. škapulir, in v vaši zadnji uri bodo vaši otroci skerbeli, da boste oblečeni v oblačilo Matere Božje mirno in srečno vmerli. Smert vam ne bo tako strašna.

Še zadnjikrat boste svoje otroke opominjali, naj se lepo vdajo v sv. voljo božjo, naj se izroče previdnosti božji, naj ne pozabijo vaših naukov; še en ljubezniv pogled na ljube otročiče in vdani boste zaperli svoje trudne oči ter šli uživat v nebesa zasluženno veselje. Tam boste prosili za svoje ljube na svetu, da pridejo enkrat vsi za vami kot lepi biseri v kroni vašega večnega plačila.

Socijalni odlomki.

Zasluge sv. cerkve na socijalnem polju.

P. S. Z.

(Dalje in konec).

Sv. katoliška cerkev je reševala socialjno vprašanje skozi vsa stoletja svojega obstanka. Odpravila je suženjstvo in se še dandanes najodločneje bojuje proti vsim, ki hočejo narode črne in rumene polti v Afriki, Aziji in Ameriki spraviti pod jarem modernega suženjstva. Sv. cerkev je vrnila delu čast in povzdignila obertništvo, rokodelstvo in kmetijstvo ter je s tem pospeševala omiko in napredek.

Sv. cerkev se je pa tudi odločno vstavila odertiji. V začetku sv. cerkev ni terpela, da bi kedo posojeval na obresti; sedaj to dopušča, ker so razmere druge, ko nekedaj, vendar pa še vedno pod grehom prepoveduje zahtevati prevelike obresti. Skozi vsa stoletja srednjega veka je izdajala razne ukaze in določbe proti odertiji. Izključila je oderuhe iz svoje srede, prepovedala jim cerkveni pokop, prejemanje sv. zakramentov, kaznjevala je celo kristijane, ki so kupčevali z javno znanimi judovskimi oderuhi; sè vso močjo in oblastjo je delala na to, da naj se nižji stanovi in ubožci ne zatirajo. Neki jezuitski pater¹⁾ je štel poglobitve shode in zборе, kjer so bile izdane določbe proti odertiji, in jih je naštel od četrtega do šestnajstega stoletja nad petdeset. V tem oziru sv. cerkvi nihče ne more očitati, da ni nepretergoma ščitila vboge.

Za časa lakote in slabe letine se je navadno zgodilo, da so oderuhi žito pokupili, ceno zelo zvišali in potem po-

¹⁾ p. Heinr. Pesch: Die soc. Befähigung der Kirche str 419—430

sojevali, a zahtevali za posojilo trikrat in tudi štirikrat toliko, kaker so posodili. Drugi so posojevali gotov znesek, a zato jim je dolžnik moral zastaviti hišo, njivo, vinograd, travnik ali tudi celo posestvo s pravico, da imajo vžitek od tega oni, ki so jim posodili, četudi je vžitek posojilo visoko presegal. Zopet drugi so posojevali z majhino mero, a veliko nazaj zahtevali, slabo in pokvarjeno blago, pa dobro iztirjevali. Načini oderuštva so bili zelo različni, sv. cerkev je obsojala vse. Pa ker njene postave pogosto niso imele vspeha, je sv. cerkev vbožcem drugače pomagala. Vplivala je na deržave, kralje, vladarje, bogatine, in ti so delili radi iz ljubezni do Boga in do bližnjega obilno miloščino. V samostanih so mnogi našli zavetje in podporo. Miloščina katero je sv. cerkev delila, ali so jo delili drugi po njenem posredovanju, je silno velika. Sleherni resnicoljubni človek, ki ga ne slepi nevednost in hudobija, mora priznati, da so bili mej vsemi vladarji papeži najbolj radodarni. Na vrata škofov je terkala in terka dan na dan roka vbožcev iz vseh stanov in škofje so z duhovniki menda še edini mej knezi in višjimi gospodi, ki si niso dali na strani vhoda napisati: „Tu je prepovedano miloščino prositi“. Če bi mogli prešteti, koliko darov izdajejo duhovniki dan za dnevom, videli bi, da so jih pred vsemi stanovi dosedaj največ dali in bi se mogli prepričati, da so tolikanj zaničevani duhovniki prvi in najboljši prijatelji stiskanih ljudi. Saj ga ni dobrodelnega zavoda, ki ga ne bi duhovniki razmeroma najbolj uspešno podpirali. Kjer je treba podpore, povsod in vedno se išče v prvi versti pri duhovniku.

In kaj naj rečemo o samostanih? Zgodovina priča, da se je v njih ohranila vednost in znanost. Brez menihov ne bi poznal moderni svet starih klasikov, ketere so edino samostani rešili pogube. Zgodovina spričuje tudi da je na tisoče mladenčev zajemalo vednost in znanost, vmetnost in značajnost v samostanskih šolah. Zgodovina poroča, da so bili samostani vedno zavetišča narodov in pravi blagoslov za dežele in deržave. Prav lepo je povedal neki dvorni svetovavec pred ne ravno dolgim časom v gosposki zbornici: „Ke bi vam mogel semkaj (v zbornico) pripeljati vse stotisoče otrok, ubožcev, starčkov, bolnikov, keteri so preskerbljeni v samostanih redovnic, imeli bi tu velikansko sliko,

ki bi nam katoličanom ohranila mirno vest, naše nasprotnike pa mislim, da bi navdala z občudovanjem, če ne tudi sè zavistjo in sovraštvom“.¹⁾

Tudi najhujši nasprotnik samostanov mora priznati, da je učiti nevedno mladino, streči bolnikom, izobraževati neolikane narode, razširjevati umetno poljedelstvo, sadjerejo i. t. d., da je to človekoljubno delo, ki zasluži pohvalo in ne graje. Vse to pa delajo katoliški misijonarji z veliko požertvovavnostjo in silnim naporom, večkrat v pomanjkanju in pogosto z nevarnostjo, da zgubijo lastno življenje. Največ misijonarjev pa dajo samostani raznih redov, mej katerimi frančiškani niso zadnji. Ali zaslužijo tedaj samostani zaničevanje, s katerim jih obsipa moderni svet? V spovednici, na prižnici, pri bolniških posteljah, pri vzgoji mladine in v vseh strokah izobraževanja človeškega rodu imajo samostani svoje zastopnike in delajo nepretergoma za blagostanje človeške družbe. Zaničevati jih more edino le pokvarjen človek; poštenjak jih vedno spoštuje.

Ali nasprotniki le preradi očitajo sv. cerkvi, da je ostala v omiki in da se njeni nauki in kerščansko življenje, z vednostjo in napredkom ne dajo združiti. To je hudo očitanje, pa je, hvala Bogu, krivično in proti resnici. Če je kedaj kateri učenjak vedoma ali po pomoti terdil kako stvar, ki se ni vjemala z večno razodeto resnico, je sv. cerkev take nauke zavernila, ko neresnične in nadaljno raziskovanje in prava znanost je prej ali slej dognala, da je imela sv. cerkev prav. Večna resnica, neskončno modri Bog, je še vedno bolj učen in moder kaker omejena človeška pamet. Ako kedo kake stvari ne razume, še ne sme zato terditi, da tista stvar ni resnična. Zavžita jed in pijača se pretvarja v meso in kri. Kako se to ravno godi, tega ne veva ne ti ne jaz, pa je vendar gotova stvar. Iz malega semena zraste cvetlica, lep žitni klas, velikansko drevo. Kako se to godi, nam nikaker ni jasno, pa zato resnice vender ne tajimo. Če tedaj kedo vselej ne razume resnic svete vere, naj prizna, da mera njegovega razuma ni neskončna, in naj se uči ponižnosti, ki je tako lepa in potrebna čednost. V drugih stvareh naj pa le še nadalje išče resnice in keder

¹⁾ Prim: p. G. Freund: Bedenken u. Einwendungen str. 202.

jo bo našel, bo videl kako lepo se veda in znanost vjemate, ter mej seboj podpirate.

Sploh pa zgodovina o sveti cerkvi drugače govori ko njeni nasprotniki. Ona spričuje, de se je cerkev za znanost vedno potegovala in umetnost gojila bolj ko vsi nasprotniki. Menihi, duhovniki in katoliški učenjaki so pred vsemi orali ledino sedanjega napredka, katoliška cerkev je postavila temelj omiki, ona je prva kazala pot k napredku.

Katoliški mož, tretjerednik Krištof Kolumb, je odkril Ameriko. H temu mu je pomogel gvardijan frančiškanskega samostana La Rabida, P. Perez. Frančiškan Bertoljd je iznašel smodnik in zopet frančiškan Rogerij Bacon je bil, ki je iznašel povečalno steklo in daljnogled. Komu niso znani Kopernik, Gvido d' Arezzo, Galvani, Volta, Ampère, Cauchy, Pasteur, Seki, in mnogi drugi, ki so bili odločno katoliški možje? Ako se ozremo na umetnosti, imamo v slikanju največe, nepresegljive mojstre v katoliški cerkvi, taki so: Rafaelj, Mikelj Andželo, Muriljo in drugi. Na polju glasbe so zopet katoliški možje prvi, saj slovijo po celem svetu imena kaker: Palestrina, Gluck, Händl, Haydn poleg mnogih družih novejših glasbenikov. V modroslovju je dominikanski redovnik sv. Tomaž Akvinski na enem najvišjih mest. Drugih imen dragim bravcem nečem navajati, ker ne bi bil rad komu nadležen in jih vsagdo lahko najde v knjigah umetnosti in znanosti. Omenil pa sem to malo število zato, da vidite, kako krivični so naši nasprotniki, in da spoznate, da je katoliška cerkev vednost vedno gojila, če ne tudi vodila. V času, ko se dobri in odločni katoliški učenjaki in umetniki prezirajo in se jim zapirā pot do višjih mest in jemlje vsaka imenitniša služba edino zavoljo njihovega katoliškega prepričanja, v istem času nam očitajo nazadovanje! Poleg krivice moramo terpeti od zatirajočih in zasramujočih nas judov, protestantov in brezbožnih katoličanov še gerdo zaničevanje. Kar so sami hote zakrivili, to katoličanom v greh štejejo! Tudi to je sad z drevesa moderne omike, napredek na poti malopridnosti.

Oglejmo sv. cerkev od keterekoli strani, v kateremkoli času, povsod in vedno se je odlikovala v znanosti, povsod

in vedno se je tudi potegovala za blagostanje nižjih stanov. Vedno preganjana je vedno blagoslavljala.

Sv. cerkev je bila prva, ki je zahtevala omiko za vse stanove, ker je ravno ona vstanovila perve ljudske šole, kjer so dobivali otroci ubožnih ljudi poduk brezplačno. Gluhonemih se je usmilil španski menih in duhovnik sv. katoliške cerkve. Štejte dobrodelne zavode, štejte sirotišnice, bolnišnice, najdenišnice, gimnazije, vseučilišča, ako hočete, in druge dobrodelne naprave in pregledjte njihovo zgodovino, pa povejte potem, ali ni resnično sv. cerkev največa dobrotnica človeškega rodu, ali ni ona vedno skerbela tudi za časno srečo ljudstva?

In če hoče kedo dokazov, da vpliva sv. cerkev tudi v denarnem oziru na blagostanje narodov, temu naj govorijo naslednja števila. V Holandiji pride na dvajset ljudi en ubožec, na Norveškem na vsakega petindvajsetega človeka eden, v Nemčiji na vsakega petintridesetega, na Angleškem na vsakega devetintridesetega, v Avstriji na vsakega sto in triinštiridesetega in v Belgiji, kjer je katoliško življenje najbolj razvito, tam je mej 1321 ljudmi en ubožec.¹⁾ Iz tega se vidi, da ima najbnlj katoliška dežela najmanj ubožcev, ki potrebujejo pomoči družih. Ker je pa Belgija tudi v industriji najbolj razvita, smemo brez skerbi sklepati, da katoliška cerker napredku ne nasprotuje, ampak da ga pospešuje. In zato moremo, reči, da je najbolj sposobna rešiti socijalno vprašanje.

Liberaljici socijlnega vprašanja ne bobo rešili, ker se za nižje, zatirane stanove sploh ne zmenijo. Delavci, kmeti, obertniki so jim „nižji sloji“, ki naj delajo in davke plačujejo, da oni bolje živijo. O judih ne govorim, ker so splošno znani ko zatiravci ubožnih stanov. Edino o soc. demokratih bi mogel kedo imeti še dobre misli. Toda če pregledamo njihove nauke in njihovo življenje, potem tudi nanje ne smemo staviti nobene nade. Zboljšati more človeško družbo in dovesti jo do blagostanja edino le katoliška cerkev. Brez terdne verske podlage je zastonj splošna volivna pravica, so zastonj brezšteviline zavarovalnice, društva in podpore. Izrek, ki je veljal nekedaj: „Pod zakriviljeno

¹⁾ Vaterland 10. avg. 1905 str. 218.

palico je dobro živeti“ t. j. pod oblastjo katoliške duhovščine, ta izrek še sedaj ni zgubil svoje veljave.

S tem končamo te odlomke. Celota niso, a vender so morebiti privedli keterega, ki jih je bral, do prepričanja, da nas bo rešila edino le sv. katoliška cerkev, nobena druga moč ne.

Sv. Frančišek in neki njegovi častivci.

(Konec.)

Sv. Bonaventura ¹⁾ pripoveduje, kako je bil nekedaj v puščavi sv. Urbana neki služabnik božji hudo bolan in ko je čutil, kako mu moči pešajo, je prosil kozarec vina. Ali ni ga bilo pri hiši. Sv. Frančišek je velel prinesiti vode, in ko je bila prinesena, jo je sè znamenjem svetega križa blagoslovil in naenkrat se je voda spremenila v najboljšo vino, ki je bolnika berž pozdravilo.

Ali to je „za slučaj bolezni“; mi pa moramo vedeti, kaj je mislil sv. Frančišek o vinu zlasti „za čas zdravja“. Tudi to moremo izvedeti od jako zanesljivih prič. To nam kaže za svetega Frančiška značiven dogodek, ki je popisan v «Cvetjiču» (Fioretti), od koder ga je sprejel tudi Sabatier v svojo slovečo knjigo. Mi ga podamo tu iz 1. letnika «Cvetja» v nekoliko popravljeni prestavi.

Sv. Frančišek je šel enkrat skozi puščavo terga Svetega groba in ko je šel skozi gradišče, ki se imenuje Monte Kazale, pride k njemu neki mladenič plemenitega stanu in gosposkega telesa ter mu pravi: „Oče, jaz bi bil jako rad mej vašimi brati“. Sv. Frančišek mu odgovori; „Sinek moj, ti si mlad, gosposki in plemeniten; skoraj da ne bi mogel prenašati našega vboštva in ostrega življenja.“ On je pa rekel: „Oče, ali niste vi ljudje, kaker jaz? torej kaker prenašate vi, tako bom mogel jaz s pomočjo Jezusa Kristusa.“ Svetemu Frančišku je jako dopadel ta odgovor; zato ga je blagoslovil in brez obotavljanja sprejel v red in dal mu je ime brat Angelj. In ta mladenič se je tako lepo zaderžal, da ga je malo časa na to sv. Frančišek postavil za gvardijana v tistem kraju, imenovanem Monte Kazale. V tistem

¹⁾ Vita B. Francisci, cap. V, 10.

času so hodili ondod trije sloveči roparji, ki so dosti huđega storili. Nekega dne pridejo v imenovani kraj bratov in prosijo imenovanega brata Angelja, gvardijana, da bi jim dal kaj jesti. Gvardijan pa jim je odgovoril tako-le in jih ostro karal: „Vi roparji in nevsmiljeni vbijavci, vi se ne le ne sramujete ropati ljudskega truda, vi bi radi požerli tudi miloščine, ki se dajejo služabnikom božjim, vi, ki niste vredni, da vas zemlja nosi, ker nimate nobenega spoštovanja ne do ljudi ne do Boga, ki vas je vstvaril; poberite se torej in ne prikažite se več le-sem.“ In na to so oni vznemirjeni in vsi razkačeni odešli. Pa, glejte, sv. Frančišek se verne od zunaj z bisago kruha in posodico vina, kar sta bila on in tovariš naprosila, in gvardijan mu pripoveduje, kako jih je zapodil. Ali sv. Frančišek ga je ostro pokaral, rekoč, da se je pokazal nevsmiljenega; „zakaj grešniki se lažje nazaj pripeljejo h Bogu s prijaznostjo ko z nevsmiljenim karanjem; zato pravi naš Gospod Jezus Kristus, keterega evangelij smo obljubili izpolnjevati, da ni treba zdravim zdravnika, ampak bolnikom, in da ni prišel klicat pravičnih, ampak grešnike h pokori in zato je dostikrat jedel ž njimi. Ker je torej ta reč taka, da si ti delal proti ljubezni in proti sv. evangeliju Kristusovemu, ti jaz zapovem pod sveto pokorščino, da nevtegoma vzemi to bisago kruha, ki sem ga jaz naprosil, in to posodico vina in pojdi hitro za njimi čez hribe in doline, dokler jih najdeš in pokloni jim ves ta kruh in vino od moje strani, in potlej ponud pred njimi in obtoži se jim ponižno svojega nevsmiljenja, in potlej jih prosi od moje strani, da naj ne delajo več huđega, ampak Boga se naj boje in ga ne žalijo več, in če bodo tako storili, obljubim jaz, da bom skerbel za njih potrebe in jim dajal jesti in piti brez prestanka, in ko jim boš to povedal, verni se sem ponižno.“ Ko je imenovani gvardijan šel, da izpolni povelje sv. Frančiška, je ta šel molit in je prosil Boga, da bi omečil serca tistih roparjev in jih spreobernil h pokori. Pokorni gvardijan jih dojde in jim poda kruh in vino in stori in pove to, kar mu je bil sv. Frančišek naročil. In kaker je bilo Bogu ljubo in so jedli tisti roparji miloščino sv. Frančiška, so začeli govoriti mej sabo: „Gorje nam vbogim nesrečnikom! in kako ostre peklenške kazni nas čakajo, ki hodimo ne samo ropat bližnje in tepst in rane

jim sekati, ampak tudi vbijati jih; in vender nas za tolike hudobije, ki jih delamo, nič vest ne grize in nič se Boga ne bojimo; in vidite tega svetega brata, ki je prišel k nam in se je obtožil krivice za neketere besede, ki nam jih je rekel po pravici zaradi naše hudobije in verhu tega nam je prinesel kruha in vina in tako dobrotljivo obljubo svetega očeta; v resnici to so sveti božji bratje, ki zaslužijo raj božji, in mi smo otroci večnega pogubljenja, ki zaslužimo peklenške kazni in vsaki dan doraščamo k svojemu pogubljenju in ne vemo, če se moremo verniti v milost božjo zaradi grehov, ki smo jih storili do zdaj.“ Ko je eden od njih rekel te in podobne besede, sta rekla druga dva: „To je gotovo, da govoriš resnico, ali kaj pa naj mi storimo?“ „Pojdimo“, je rekel eden, „k svetemu Frančišku in če nam on da upanje, da moremo vsmiljenje najti pri Bogu za naše grehe, storimo to, kar nam bo on velel, in bomo mogli rešiti naše duše peklenških kazni.“ Ta svet je dopadel drugima dvema in tako so vsi trije nemudoma prišli k svetemu Frančišku in so mu rekli tako: „Oče, mi zavoljo mnogih grehov, ki smo jih storili, ne verjamemo, da bi se mogli verniti v milost božjo, pa če imaš ti kaj upanja, da nas Bog vsmiljeno sprejme, mi smo pripravljeni storiti to, kar nam porečeš, in delati pokoro s tebo.“ Tedaj jih je sveti Frančišek prideržal ljubeznivo in dobrotljivo in jih oserčeval z mnogimi zgledi in zagotovivši jih vsmiljenja božjega jim je obljubil za terdno, da bo za nje Boga prosil, in pokazavši jim, da je vsmiljenje božje neskončno, in ke bi imeli mi brez števila grehov, je božje vsmiljenje še večje ko naši grehi, po evangeliju, in sveti apostelj Pavelj je rekel, da je Kristus blagoslovljeni prišel na ta svet, da odkupi grešnike. Po teh besedah in podobnih podukih so se imenovani trije roparji odpovedali hudiču in njegovim delam in sveti Frančišek jih je sprejel v red in so začeli delati veliko pokoro.“ —

Bodi tega dovolj! Očitno je, da se tisti, ki terdijo, da je vino strup in da je v vinu nečistost, po sv. Frančišku zastonj ozirajo; ni bil njih misli. On je sprejemal vino, ki so mu ga dajali ljudje, in gotovo zato, da se je pilo. On je obetal tudi roparjem, da jim bo še nadalje skerbel za jed

in pijačo, ako se spreobernejo; za kakšno pijačo? za vodo ni bilo treba posebne skerbi.

Sv. Frančišek torej ni prepovedoval vina. Kako pa so ga vživali njegovi bratje v prvih časih, vidimo iz vodila sv. Bonaventure za novice: „Regula novitiorum“ cap. V, 2, kjer pravi naš cerkveni učenik: „Počasi reži kruh in vino zmerno nalivaj . . . In ko boš pil, izmoli Zdrava Marija in z obema rokama pij in deni noter zadosti vode, da ti ne bo v škodo, kar se ti da v hrano . . . Prilij torej zmirom vode v vino.“ —

Kaj naj še povemo? Za zdaj, dragi bratje in sestre tretjega reda, sprejmite blagovoljno tale priporočila:

1. Žganja in vseh podobnih pijač, naj se imenujejo kaker hočejo, sploh ne pite.

2. Piva najbolje da tudi navadno ne pijete; neki zdravniki terdijo, da je v posebnih primerih celo škodljiviše od samega žganja.

3. Vina smete piti po pameti; pa ne pite ga nigdar toliko, da bi se vam poznalo v govorjenju ali obnašanju, da ste pili. Navadno ga mešajte z vodo.

4. V kerčme ne hodite, razen na poti, ko nimate kje drugje iskati, kar potrebujete.

5. Zderžati se vina in mesa iz dobrega namena in pametnega vzroka je vse hvale vredno.

6. Za otroke in sploh mlade ljudi je mleko in kaša in sadje, ne vino in vsakdanje meso, in cigare in cigarete. Otroke mašiti z mesom in zalivati z vinom: „Na, pij, da boš močan!“ to je nespamet, če ne kaj hujšega.

7. Terditi, da je vino strup, da je v vinu nečistost, to je pa, po pravici smemo reči, nevarna zmotā.

Spomini na moje romanje v Sv. Deželu.

P. E. P.

23. Iz Jeruzalema v Betlehem.

(Konec).

Dolina, po kateri smo se sedaj vozili, je dolina Etam, kjer je imel Salomon svoje drevorede, palače in verte. Pol ure od vodnjakov se pride v dolinico, ki jo krog in krog

obdajajo goli, skaloviti hribi. Dolina sama je lepo zelena in rodovitna, in se imenuje zapert vert. To je tisti zaperti vert o katerem govori kralj Salomon v visoki pesmi: „Zapert vert si, sestra, moja nevesta, zapert vert, zapečaten studenec“. (Vis. p. 4, 12). In res, kako živo ti stopi pred oči v tem kraju visoka pesem modrega kralja. Tukaj vidiš razpočeno skalovje in luknjasto obzidje, za katerim gleda nevesta svojega ženina; tukaj si lahko misliš, kako so skakljale po skalah koze, serne in mladi jeleni. Srečali smo obilo ovac in koz, ki so jih gonili na pašo zagoreli pastirji in spomnil sem se pastirčka Davida, ki je pasel čredo svojega očeta po tih krajih. Minilo je že toliko stoletji in vender je tod življenje še vedno skoraj tako, kaker tiste dni, ki nam o njih pripoveduje sv. pismo.

V najnovejšem času so sezidali prav v tej dolinici cerkev in samostan za redovnice, ki se imenujejo sestre Marijine zapertega verta. Vstanovil je to kongregacijo in sezidal samostan neki škof južne Amerike, keterega ime sem pozabil. Prav prijazno so nas sprejele pobožne redovnice. Zapele so nam v cerkvi krasno pesem o Materi Božji od zapertega verta. Proti večeru smo se vernili v Betlehem, kjer so nas že čakali prodajavci, ki so nam ponujali na prodaj raznoverstne «odpustke». Opomnim, da smo bili pokvaranteni mi prvi romarji, zato so tem bolj silili v nas in se kosali s tem, kedo nam bo dal kako reč ceneje. Samo ob sebi se ume, da nismo nakupili dosti, ker so nam že v Jeruzalemu v samostanu sv. Saljvatorja vse obljubili. Kupil sem le nekaj lepih razglednic po silno nizki ceni. Dobil sem jih po 48 za en sam frank. Vsaka je torej stala še menj kot dva vinarja.

24. Cerkev sv. Ane in dvorana zadnje večerje v Jeruzalemu.

Dne 24. februarija sem maševal v kapelici sv. Jožefa. Po sv. maši smo se takoj vernili nazaj naravnost v Jeruzalem, kjer smo še dopoldne ogledali sloveče katoliško svetišče, cerkev sv. Ane, ki ni daleč od samostana sv. Odrešenika. Na mestu, kjer stoji dandanašnji cerkev, so sezidali že križarji svetišče sv. Ane, ker je staro izročilo terdilo, da sta imela Joahim in Aña v Jeruzalemu pri ovčji kopeli

hišo, v kateri je bila rojena prečista devica Marija. To izročilo poterjуетa tudi jeruzalemski patrijarh Sofronij in sv. Janez Damaščan. Že, preden je prišla sv. Helena v Sv. Deželo, je stalo tukaj svetišče, katero je pobožna cesarica popravila in olepšala. To svetišče je pozneje poderl kralj Kozroa, a cesar Justinijan je jè zopet sezidal. Križarji so sezidali tukaj veliko cerkev, kateri so prizidali tudi samostan za benediktinke. Ker so v tem samostanu kot redovnice živele jako imenitne gospe in gospodične n. pr. Arda, žena kralja Balduina I, Judita, hči kralja Balduina II, je lehka umevno, da sta postala samostan in cerkev jako bogata. Leta 1187 so morale redovnice zapustiti samostan, iz kateréga so napravili mohamedanci neko višjo mohamedansko šolo, ki je šele v 15. stoletju prenehala. Vsled tega je razpadlo polagoma samostansko poslopje, le cerkev se je nekako še ohranila. Leta 1856 je po končani vojski na Krimu suljtan Abdul-Mežid cerkev in samostanske razvaline iz hvaležnost za skazano pomoč podaril cesarju Napoleonu III. Francozi so odstranili gramoz in do celega popravili lepo cerkev ter jo izročili misijonarjem, ketere je vstanovil kardinalj Lavižeri, in se imenujejo zavoljo bele redovne obleke: beli očetje. Ti redovniki imajo tukaj voliko semenišče za gerško-katoliške klerike.

Cerkev sv. Ané je za svetiščem Božjega groba največa v Jeruzalemu. V Romanskem slogu zidana je dolga 34 m, široka pa 19 m. Zidovje in stebri so tudi od znotraj v v cerkvi iz rezanega kamena. Iz desne ladije derži dvoje stopnjic, ki imajo lično kamenito ograjo ob strani, v podzemeljsko cerkvico brezmadežnega spočetja in rojstva Marijinega. Da je nekedanja Joahimova hiša sedaj pod zemljo, se ne bomo čudili, ako pomislimo, da se je vsled večkratnega razdejanja v Jeruzalemu nakopičilo po več metrov visoko gramoz.

Tukaj je torej čudopolna božja mati zagledala luč sveta. Polna milosti je stopila presveta devica brez madeža na ta svet; že v prvih trenutkih svojega življenja je bila najbogateje obdarovana z raznoverstnimi darovi sv. Duha. Na tem svetem mestu se romar hvaležno zahvali Bogu, ker je tukaj v prvič zasvetila človeštvu jutranja zarja po tako dolgi in tako temni noči. Pobožno se spominja lepih

besed visoke pesmi: . . . „Kedo je ona, ki pride kaker vsahajajoča zarja?“

Ko so odstranjevali krog cerkve visoko nakopičeni gramoz, so našli nekaj jako imenitnega. Kaj pa? Omenil sem že, da spričujeta jeruzalemski patrijarh Sofronij in sv. Janez Damaščan, da sta imela Joahim in Ana v Jeruzalemu hišo, ki je stala pri tako imenevani ovčji kopeli ali pri bajaranju s petimi lopami. Pri kopanju so našli to ovčjo kopal, katero omenja sv. Janez v svojem evangeliju, ko piše; „Je pa v Jeruzalemu ovčja kopal, ki se imenuje po hebrejskem Betzajda in je imela pet lop. V tih lopah je ležala velika množica bolnih, slepih, kruljevih, suhoudnih, ki so čakali plivkanja vode. Zakaj angelj Gospodov je včasih prišel v kopal in voda je plivkala. „In kedor je po plivkanju vode prvi v kopal stopil, je ozdravel, katero bolezen koli je imel“. (Jan. 5, 2-4).

Z velikim veseljem in zavnetjem sem ogledal leta bazar. Skozi duri se stopi na dvorišče, iz katerega derže stopnjice v bazar. Nad bazarjem je stala v srednjem veku cerkvice. Prijazen brat, ki je dobro govoril nemško, nam je pokazal tudi samostanski muzej, v katerem so beli očetje v lepem redu razverstili in razstavili vse starine, ki so jih tukaj pri izkopavanju dobili. Razstavljenih pa je tudi mnogo drugih starin tako, da dobe kleriki lahko jasen pogled v svetopisemsko starinoslovje, to tem bolj, ker je pri vsaki reči tudi listič, na katerem je zapisano ime starine in mesto sv. pisma, ki jo omenja.

Popoldne smo šli mimo katoliškega patrijarhata in gerške bolnišnice in prišli smo v ulico, ki derži od Jafskih vrat v notranje mesto. Tukaj blizu stoji stolp kralja Davida, ki nas zopet spominja davne preteklosti. Nekedaj je stala tukaj jebuzejska terdnjava, ki so jo imeli Jebuzejci za tako terdno, da so zaničljivo in bahato rekli Izraelcem, da zadosti za to terdnjavo, ako jo branijo slepi in hromi in da bi jo tudi v tem slučaju Izraeljci ne dobili v roke. Pa česer Jebuzejci niso pričakovali, se je zgodilo z božjo pomočjo. Kralj David je vzel to terdnjavo in spolnile so se besede sv. pisma, ki pravi: „Ako Gospod ne varuje mesta, zastonj čuje, kedor ga varuje.“ (Ps. 126, 1.)

Ko je bil pobožni kralj vzel terdnjavo, je sezidal tukaj svojo palačo. Stolp, ki tu stoji, se imenuje stolp kralja Davida. Stolp je skoraj gotovo pozneje sezidan, ali podlaga mu je pa brez dvojbe iz Davidovih časov. Blizu tega stolpa je postavil kralj Herod svojo palačo, ter krog nje zasadil krasne vertove. V varstvo palači in vertom je sezidal tri stolpe. Naj lepšega in naj vitkejšega je imenoval po svoji ženi Mariamne, družega jako širokega in močnega je po svojem bratu imenoval Fazaelj, tretjega pa po svojem prijatelju Hipikus. Terdi se, da je stolp Fazaelj zidan na podlagi Davidovega stolpa.

Mi gremo mimo tega stolpa in pridemo do protestantske Kristusove cerkve. Tukaj nekje je moral stati prekrasni Herodov grad, keterega bajno lepoto je morda nekoliko venderle neresnično popisal judovski sloveči zgodovinar Jožef Flavij. Tukaj je stal Gospod pred Herodom, ki ga je zasramoval. Ko je namreč Pilat izvedel, da je Jezus Galilejec, se je hotel rešiti iz neprijetne zagate, zato je poslal Gospoda k Herodu, ki je sicer navadno prebival v mestu Tiberias, ki je pa bil tedaj zavoljo judovskih velikonočnih praznikov v Jeruzalemu. Herod je že davno čul o Jezusu in njegovih čudežih, zato je bil prav vesel, ko mu je Pilat poslal Gospoda. Pričakoval je namreč, da bo naredil Jezus kak čudež, zato, da bi se njemu prikupil. Sprejel ga je sè svojimi dvorjani, toda Jezus nesramnemu mehkužnežu ni privoščil niti besede. Osramoto in togoten se Herod maščuje nad njim. Tako je ravnal ž njim, ki je večna modrost in vsegavedni Bog, kaker z norcem.

Kraj po katerem smo sedaj hodili, se imenuje Sijon. To je kraj, ki je gotovo za vsacega kristijana znamenit, saj je nanj navezanih toliko dogodkov novega in starega zakona. Kolikrat se imenuje v psaljmih to ime! Ko so Izraeljci v Babilonu jedli kruh pregnanstva, so jokali, ko so se spominjali tega kraja. Živeli so v daljni, ptuji deželi, serce svoje pa so bili pustili na Sijonu. «Tam — t. j. v Babilonu — so nas popraševali, kateri so nas vjete peljali, po pesmih, in kateri so nas bili odpeljali, so rekli: «Pojte nam katero sionskih pesem? Kako bomo peli Gospodovo pesem v ptuji deželi?» (Ps. 136, 34.) Kako lep je sijonski hrib ob jutranji luči zlasti iz doline Hinon! Zlati žarki jutranjega sonca so

razliti po njem, kaker bi se hoteli poklanjati večni luči, ki je zapustila na tej gori zadnji spomin svoje ljubezni in dala vse, kar more dati neskočno usmiljenje. Brez dvojbe je pa Sion tudi najbolj zdrav in najlepši hrib mesta Jeruzalema.

Blizu Davidovega stolpa stoji turška vojašnica, pred katero je ravno igrala turška vojaška godba. Godba je bila res turška, to je, vse prej kaker lepa. Večina muzikantov je bila oborožena z večimi ali manjšimi klarineti, drugi so imeli mogočne trobente v rokah. Klarineti so piskali pre visoko, trobente so bučale pre nizko, vmes pa so mogočno bobneli veliki in manjši bobni svoj enostavni „teremtereja“. Kapeljnik se je trudil nad posebno dolgim klarinetom, vil in sukal se je vbožec, kaker bi ga klalo. Ker so imeli nekateri izmej tovarišev bolj muzikalična ušesa, kaker jaz, so jo kar hitro odkurili. Tako smo prišli mej udarci turške godbe do armenske patriarhaljne cerkve sv. Jakoba apostola, keterega truplo je pokopano v Kompostelji na Španskem. Prišli smo najpoprej v dvorišče, kateremu je prizidana lepa palača armenskega patriarha z armenskim semeniščem. Cerkev ima tri ladije in je jako bogato okrašena. Cerkvene stene so visoko pokrite s porcelanskimi ploščami; tla so pregernjena s preprogami. O bogastvu Armencev nam priča glavni aljtar, ki se kar ves blišči v zlatu, srebru in dragih kamenih. V levi ladiji je kapelica na mestu, kjer je bil sv. Jakob obglavljen. Za cerkvijo sta dva armenska samostana in sicer samostan sv. Jakoba in oljični samostan, ki stoji po izročilu tam, kjer je stala hiša velikega duhovnika Ana. Tudi tam, kjer je stala hiša velikega duhovnika Kajfa, stoji sedaj armenska cerkev, katero smo pogledali nekoliko kesneje.

Omeniti moram še čudno armensko navado, ki sem jo v tih cerkvah opazil. Pri cerkvenih vratih poškropi armenski duhovnik vsakega obiskovavca, ko pride in ko odhaja, z dišečo rožno vodo. Ker smo to popoldne obiskovali skoraj sama armenska svetišča, si lahko misliš, ljubi bravec, kako smo dišali tisti večer.

Od armenske cerkve smo prišli kmalu tje, kjer zidajo nemški katoličani cerkev Matere božje, na mestu, kjer je preživela Marija zadnja leta svojega življenja v molitvi.

Tukaj je tolažila Gospodove učence, zraven pa bolj in bolj hrepenela po združenju sè svojim sinom v nebeški slavi. Okoli leta 50 je prišla dolgo zaželjena smert in sladko je naj svetejša Devica zaspala. Marijina smert je bila bolj spanju, kaker pa smerti podobna. Zato se imenuje ta kraj «dormitio Mariae» zaspanje Marijino. Apostoli so bili ravno takrat zbrani v Jeruzalemu pri prvem cerkvenem zboru in zato so bili lahko tudi priče Marijine prelepe smerti. To mesto je kupil nemški cesar nemškim katoličanom, ki so prav za časa našega romanja dobro pričeli zidati novo cerkev, Bajronski benediktinci, ki bodo tukaj postavili svoj samostan, bodo oskerbovali službo božjo v tej cerkvi.

Prav blizu stoji turška mošeja, ki je tudi za nas kristjane eno največih svetišč, dvorana zadnje večerje. Gotovo je sicer, da poslopje, ki sedaj stoji, ni dvorana zadnje večerje. Prav gotovo pa je tudi to, da tista dvorana ni stala drugod, kaker ravno tukaj. Terdi se, da je tukaj tudi Davidov grob. Ker mohamedani visoko časte Davida, zato je to poslopje veliko svetišče njih vere.

Staro izročilo terdi, da je bila hiša zadnje večerje last Jožefa iz Arimateje. Samo ob sebi je umevno, da kristjani, katerih je bilo vedno nekaj v Jeruzalemu, tega kraja niso nikedar pozabili. In kako naj bi ga tudi pozabili? Saj nam je tukaj Gospod dal največi dokaz svoje brezkončne ljubezni, zakrament sv. Rešnjega Telesa. Tukaj je posvetil apostole v mašnike in to dvorano v prvo kerščansko cerkev. Tukaj je govoril one prekrasne besede v slovo in tolažbo apostolom, besede, ketere je tako natančno in lepo zapisal učenec ljubezni, sv. Janez. Tukaj je molil Kristus svojo veliko-duhovsko molitev, odtod je šel na Oljisko goro in semkaj so pribežali po Gospodovi smerti apostoli. Na tem kraju jih je potolažil in pozdravil Jezus na veliko noč z besedami: „mir vam bodi“! — In da bi z grehom obteženo človeško serce zopet moglo zadobiti mir, je postavil tukaj Gospod zakrament sv. pokore. Tukaj so čakali apostoli z Marijo zbrani v molitvi prihoda tolažnika sv. Duha. Od tod so šli nekđaj tako boječi in plašljivi apostoli sv. Duha polni kot pogumni misijonarji križanega Jezusa v širni svet. Blizu te hiše so poslušale množice na binkoštni praznik prvo pridigo sv. Petra in kerščenih je

bilo 3000. Tukaj so zborovali apostoli pri prvem cerkvenem zboru. Tako je hiša zadnje večerje zavaljo omenjenih dogodkov postala res prava hiša božja in jako imetno svetišče.

Epifanij, ki je živel v četrtem stoletju, nam priča, da je mej malo hišami, ki so pri razdejanju jeruzalemskega mesta ostale nepoškodovane, bila tudi hiša zadnje večerje in da je stala tukaj že zdavno kerščanka cerkev. Iz spisov sv. Cirila jeruzalemskega spoznamo, da je sv. cesarica Helena tukaj zidala cerkev, ki je imela dve nastopji. Križarji, ki so našli edino le še razvaline, so to cerkev zopet sezidali. Pa tudi ta cerkev je bila vnovič razdejana in frančiškani so jo v začetku 14. stoletja zopet sezidali, ali že leta 1551 so jim mohamedanci sè silo vzeli to veliko svetišče in je spremenili v mošejo; iz samostana so napravili pa hišo za derviše. Ti so nekaka spaka kerščanskega redovništva, navadno jako strastni in zagrizeni mohamedanci.

Skozi obokana vrata smo stopili v precej veliko dvorišče, katero obdajajo krog in krog raznoverstna poslopja. Takoj blizu duri derže precej sterne stopnice v dvorano zadnje večerje. Dvorana je prazna in brez okraskov. Ni je tukaj lučice, ki bi gorela v spomin na vstanovitev velike skrivnosti ljubezni. Tlak in stene so precej zamazane, dobro pa so ohranjeni stebri in obok. Kako strašno prazno je na tem tako svetem mestu! Človeku se dozdeva, kaker bi čul preroka Jeremijo, ki toži: „Pota na Sijon žalujejo, ker ni nikogar, da bi prišel k praznovanju“. (Žal. p. 1, 4). Dvorano, ki je dolga 18 in široka 10 m. ločijo stebri v dva dela. Na severo-vshodu so stopnice k „Davidovemu grobu“, ki je zidan in po mohamedanski šegi pogernjen s preprogami. Res pa je David pokopan nastropje nižje, če je sploh tukaj pokopan. Prav zavaljo Davidovega groba tudi kristjanom ni dovoljen vhod v spodnje nadstropje, kjer je mesto, na katerem je Gospod v svoji nezmerni ponižnosti noge vmival svojim apostolom. — Koliko lepih spominov se vzbudi v romarjevem sercu na tem svetem mestu, kjer nam mahomedani niti glasno moliti ne dovolijo. Sleherni romar pa gotovo moli, če tiho, pa tem bolj pobožno.

Molimo in upajmo, da pride čas, ko bo povernjeno to svetišče zopet katoličanom. Do tedaj se pa tolažimo s tem,

da je prav za prav vsaka katoliška cerkev dvorana zadnje večerje, kjer zbira mili Zveličar svoje zveste vernike in jih nasičuje z angeljsko jedjo. Vsaka naša cerkev je mesto prihoda sv. Duha, ker v vsaki cerkvi v najobilnejši meri teko studenci milosti, ketere nam deli sv. Duh. Vsaka cerkev je pribežališče, kaker je bila ta dvorana zadnje večerje za apostole, v vsako se lahko zatečemo, ako nas tarejo nadloge, da dobimo v molitvi tolažbo in moč.

Cenimo, predragi, prav visoko to srečo, ljubimo in spoštujemo naše cerkve kot velika svetišča in mudimo se v njih z ono pobožnostjo, s katero so se mudili v dvorani zadnje večerje prvi kristjani, o katerih pravi dejanje apostoljsko 2, 42: „Bili so pa stanovitni v nauku apostolov in združeni v lomljenju kruha in molitvah“.

Litanije Jezusovega Serca.

P. B. R.

(Dalje in konec.)

30. Serce Jezusovo, kervava žertev za grešnike.

Že paganski narodi, kaker Gerki in Rimljani, so se zavedali, da človek s hudodelstvi razžali božanstvo. Zato so imeli navadno hude nesreče za kazen razžaljenih bogov ter so si na razne načine prizadevali odverniti od sebe njih jezo, bogove potolažiti.

Zgodovina poroča, da so nekedaj sovražniki hudo stiskali atensko mesto. Atenski kralj Kodros je vprašal v malikovavskem tempelju, kako bi mogel odverniti to nesrečo od svojega ljudstva. Odgovorilo se mu je baje, da na ta način, če kralja samega sovražniki vsmertijo. Tudi sovražni vojskovodja zve o tem odgovoru. Ostro prepove vsmertiti kralja, ke bi se ponudila še tako vgodna prilika. Kaj stori junaški kralj Kodros? Odloži svoje kraljevsko oblačilo, se obleče ko prost vojak ter gre tak skrivaj v sovražni tabor. Tam ga seveda zapazijo, ga imajo za ogleduha ter ga na mestu umore. Ko pozneje zvedo, da se je žertvoval po naročilu božanstva res sam kralj za svoje ljudstvo, opuste

prestrašeni obleganje in se vernejo v svojo domovino. Tako so bili Atenčani rešeni velike nevarnosti s plemenitim dejanjem svojega kralja, ki je žertvoval samega sebe za svoj narod.

To prigodbo navajajo večkrat sv. očetje v svojih spisih z namenom, da bi nam bolj živo postavili pred oči veliko versko resnico, ki se nam ponuja sedaj v premissljevanje, resnico, da se je žertvovalo Serce Jezusovo za grešnike. Poglejmo to natančneje!

Grozni nasledek, ki ga je pustil greh za seboj, je ta, da je prišel človek po grehu pod oblast svojega zakletega sovražnika hudobnega duha, da bi seveda tudi moral priti v pekel. Tudi to nesrečo je hotelo odverniti od nas Serce Jezusovo in sicer s tem, da je postalo kervava žertev za grešnike. Sin božji je postal človek, je terpel in vmerl; tako je sterl oblast hudobnega duha in nas je rešil iz njegove sužnjosti. S kervavo njegovo daritvijo na križu je bil rešen človeški rod.

Da moremo vsaj nekoliko poceniti velikosti te žertve Gospodovega Serca in velikost skazane dobrote, pomislimo v čem obstoji kazen teh, ki pridejo v pekel, pomislimo, kaj bi tudi nas čakalo, ke ne bi imeli Jesuza.

Pogubljeni so ločeni in zapuščeni od Boga, verhu tega neizrečeno veliko terpe na duši in telesu. V peklu morajo prebivati mej hudobnimi duhovi ne tisoč ali milijon let — celo neskončno večnost. Zdihujejo, tožijo, toda zastonj; iz pekla ni rešitve. Kakšna grozna nesreča!

Gospod Jezus nas je otel te nezapopadljive nesreče. Njegovo presv. Serce ga je prisililo, da se je žertvoval za nas; božje Serce je postalo kervava žertev za grešnike, da ne bi bili grešniki žertev pekla.

Za drago ceno nas je moralo odkupiti, kazen zaverženih je moralo samo okusiti. Sv. evangelisti nam sporočajo namreč, da je bil Jezus na križu popolnoma zapuščen od nebeškega Očeta, tako da je v tej zapuščenosti klical: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil? (Mar. 15, 34). In kako neznosne dušne in telesne bolečine je terpel tamkaj! Misl mo na žreblje, na ternjevo krono, na ranjeno telo, na zasramovanje, na žalostno Marijo pod križem! Kedo bi mogel dopovedati, kaj vse je terpel križani Jezus? Celó

grozovitost njegovega terpljenja nam označujejo prerokove besede: „Peklenske bolečine so me obdale“. (Ps. 17, 6).

Da je Gospodovo Serce nas rešilo pekla, je tedaj res samo na križu terpelo peklenke bolečine; v morju dušnih in telesnih bolečin je postalo kervava žertev za grešnike.

31. Serce Jezusovo, zveličanje v tebe upajočih.

Večkrat se primerja človeško življenje vožnji po morju. Kaker je vožnja po morju nevarna, tako tudi naša pot skozi življenje proti večnosti. Koliko sovražnikov preži na nas od vseh strani, koliko nevarnostim smo vsaki čas izpostavljeni! Ali moremo upati, da se bomo vseh ognili, da se bomo vsem vbrani? Ladja ne pride čez morje brez kermarja, ne pride v pristanišče brez posebnega voditelja. Tako tudi nam ni mogoče iz lastne moči srečno priti čez morje življenja, tudi mi moramo poiskati dobrega kermarja in voditelja, da nas prepelje v srečno večnost. Za tacega kermarja nam pove 31. klic naših litanij: Gospod Jezus sè svojim božjim Sercem je to. Njemu se smemo, njemu se tudi moramo zaupati.

Nekaj plemenitega in občudovanja vrednega je, kar delajo misijonarji, ki zapuste domovino ter gredo v ptuje kraje mej ptuje ljudi, da tam v pomanjkanju in terpljenju iščejo Kristusu novih ovčic. Zato jih pa tudi novi kristjani visoko spoštujejo, popolnoma se jim zaupajoč, prepričani da so misijonarji njih največi dobrotniki, ki jim gotovo vse najboljše hočejo.

Poglejmo zdaj, kaj je storil Jezus za nas, in sodimo iz tega, kar je storil, ali se mu smemo zaupati. On, pravi Bog, je postal človek, je bil pokoren ljudem, si služil s terdim delom svoj kruh, prenašal trud in težave življenja ter vmerl slednjič na križu. Zakaj vse to? zato, da dokaže svojo gorečo ljubezen do ljudi. Keteremu mislečemu katoliškemu kristijanu ni jasno iz tega, da nas Gospod resnično ljubi, da nam dobro hoče, da se mu torej po pravici smemo popolnoma zaupati.

Najzanesljiviši brodar čez morje življenja je torej najden — Gospod Jezus je leta. Kje pa je ladija? Sam nam jo je zgradil; to je sv. katoliška cerkev, ladija, tako terdna,

da je ne more pokončati noben vihar. Sè vsem mej vožnjo potrebnim je dobro preskerbljena. Brodar, kermar je Jezus sam, on to ladijo varno vodi že skorej 1900 let. — Navzlic temu — morda misliš — se jih dosti pogubi! Res! pa se ne pogube po krivdi Gospodovi, ne po krivdi cerkve, mariveč po lastni krivdi. Zato, ne pravi 31. klic: zveličanje vseh, mariveč: zveličanje v tebe upajočih. S tem je povedano, kaj je nam storiti, da bo Serce Jezusovo naše zveličanje: zaupati moramo božjemu Sercu.

Menda ne terdim preveč, ako pravim, da ni v sv. pismu govora o nobeni reči večkrat in z večim povdarjanjem, kaker o tem, da, kedor v Boga zaupa, ne bo osramočen. Celo versto izrekov bi našteli lahko v dokaz. Mej drugimi se pričinja tudi sveta maša na praznik Serca Jezusovega s takim izrekom preroka Jeremije: „Dober je Gospod njim, ki vanj zaupajo; duši ki ga išče. (Ž. p. 3. 25.) Prav to povdarja tudi 31. klic: Serce Jezusovo, zveličanje v tebe upajočih. To je torej pogoj, ki ga imamo spolniti, da nam bo Serce Jezusovo v zveličanje. V vsem, kar zadeva zveličanje naše duše, se mu moramo zaupati. Moramo, pravim, zakaj to zaupanje Zveličarju ni zgolj pobožna vaja, ki bi jo lahko tudi brez greha opustili, ne, to je naša stroga dolžnost, druga božjih čednosti: kerščansko upanje. Božja beseda nam zagotavlja, da bomo prišli po Kristusu v večno zveličanje. Gospod je neizrečeno veliko storil, da nam je zaslužil nebesa; naša dolžnost je tedaj zaupati odrešenju Kristusovemu. Hudo bi se pregrešili zoper kerščansko upanje, ke bi dvojili v kljub tolikratnim zagotovilom in obljubam, v kljub žertvam, ki jih je prinesel in jih prinaša Zveličar s tem, da nas hoče zveličati, da nam hoče pomagati, da se zveličamo. Zapomnimo si torej, da bo Serce Jezusovo le tedaj naše zveličanje, če zaupamo njegovi dobroti, njegovi resni volji, zveličati nas, in seveda to zaupanje tudi v dejanju pokažemo. Kaj hoče to reči, naj nam razjasni prilika. Vzemimo, da bi imel kedo nastopiti daljno vožnjo čez morje. V pristanišču bi stala terdna ladija, ketere kermar je skušen mornar, ki je pripravljen vzeti vsacega na ladijo ter ga pripeljati k zaželenemu cilju. Kajne, kako vesel bi bil kaj tacega popotnik! Pervi dokaz zaupanja njegovega bi bil ta, da bi šel na ladijo ter bi

zaupal izverstnemu kermarju svoje imetje in svoje življenje. —

Svojo rešilno ladijo vsi poznamo — ta je sv. katoliška cerkev. Ni nam je treba še le iskati: brez lastnega zaslužnja smo vsi na njej. Kermarja te ladije tudi poznamo: Jezus Kristus je. Svoje zaupanje nanj pokažemo najlepše s tem, da ostanemo vedno zvesti njegovi ladiji — cerkvi katoliški.

Živimo v času, ko se razlega klic: proč od Rima! Kaj pa pomeni ta klic? Rim tu toliko pomeni, kaker papež, ki je namestnik Kristusov, kateremu je izročeno voditeljstvo katoliške cerkve, obljubljena vedna pomoč Kristusa samega. Proč od Rima je toliko tedaj, kaker proč od katoliške cerkve, proč od Kristusa.

Kedor ne ljubi cerkve, kedor jo sramoti in celo zapusti, kaže s tem, da ne zaupa Kristusu, Zveličarju sveta. On ni samo proč od Rima, on je proč tudi od Serca Jezusovega, proč po lastni krivdi od večnega zveličanja. Če moramo gledati, kako vstajajo sovražniki svete cerkve, ni čudno, da nam je tesno pri sercu, da vprašujemo: kaj bo z nami? zakaj ne pride Gospod na pomoč svoji nevesti? Ali glejte, prav tu imamo priliko, da pokažemo svoje zaupanje v Serce Jezusovo. Že skoro 1900 let vozi Gospodova ladija — sv. cerkev — po svetovnem morju; imela je že silnejše viharje od današnjih, ali, potopila se ni in se ne bo, pač pa se je potopil vsak, ki jo je zapustil ali jo celo preganja. Naj tedaj divjajo viharji, naj se zaganjajo valovi v ladijo Kristusovo, kateri vstrajajo zvesto na ti ladiji, zaupajoč na Serce Gospodovo, tistih se ne bo nihče potopil.

Zaupati je torej treba, pa tudi pridno delati — s kerščanskim življenjem je treba zaupanje živiti. Če bomo v tem pomenu upali na Serce Jezusovo, potem nas bo to serce poplašalo po smerti z večnim zveličanjem.

32. Serce Jezusovo, upanje v tebi vmirajočih.

Kajne, resnoben je ta predzadnji klic, spominja nas na našo zadnjo uro, na smert. Nekaj hudega je smert; ne imenuje se zastonj največe mej zemeljskimi zli. Smert je za nas ljudi zadnji žalostni nasledek greha. „Po grehu je

prišla smert na svet“, pravi sv. Pavel. (Rim. 5, 12.) V smert smo tedaj vsi obsojeni, zoper njo ni zrastlo zdravilno želišče. Ali zoper to, kar dela smert tako strašno, imamo zdravilo zoper nesrečno smert v grehah imamo izversten lek, ki nas opozarja nanj 32. klic naših litanij; ta lek je Serce Gospodovo.

Smerti nas sicer ni oprostil Gospod, saj je celo sam okusil vso nje grenkobo; ali nesrečne smerti nas rešiti, zadnjo uro nam oslajšati — to hoče in želi. Potemtakem je prav za prav sporočilo 32. klica, za nas veselo, dasiravno nas spominja na smert. Da je temu res tako, bo pokazalo bolj natančno premišljanje tega klica. O dvojnem je v njem govorjenje; o vmiranju v Sercu Jezusovem, pa o upanju v Gospodovem Sercu vmirajočih. Poglejmo oboje.

Farizejem je rekel Gospod enkrat, da bodo v svojem grehu vmerli, namreč v grehu nevere in terdovratnosti. In kaker je napovedal, tako se je res zgodilo: Farizeji, nesrečni Judež, levi razbojnik so v grehah nesrečno vmerli.

Nasprotno se bere o sv. Štefanu, da je v Gospodu zaspal. Veroval je v Gospoda, svojega Boga in Odrešenika, ostal je v ljubezni združen do smerti z Jezusom, da celo smert ni bila v stanu razdreti tega združenja, zakaj ljubezen svetnikova je bila močnejša od smerti. Telo njegovo so pač mogli Judje oropati življenja, niso pa mogli duše svetnikove ločiti od Gospoda. Štefan je vmerl v veri, v ljubezni, v blaženem upanju — vmerl je v Gospodu.

Iz povedanega nam je umljivo, kaj se pravi vmreti v Sercu božjem.

Nič družega, kaker vmreti v živi veri v Jezusa, Zveličarja sveta, v terdnem upanju na dobrotljivost in vsmiljenje njegovega Serca, vmreti v ljubezni do Odrešenika s tistim čuvstvom in s tako vdanostjo v voljo božjo, s kakeršno je šel Gospod sam v smert; kedor vmerje tako, ta vmerje v Sercu Jezusovem.

Še par besed o upanju v Jezusovem Sercu vmirajočih. Poglejmo, kaj naj krepí naše upanje v Serce Jezusovo na na zadnjo uro. Pred vsem gotovo slovesno zaterdilo Gospodovo: „Jaz sem vstajenje in življenje; kedor v me veruje, bo živel, akoravno vmerje“. (Jan. 11, 25.) Z večo pravico, kaker stari Job, more vsak dober vernik klicati

na zadnjo uro; ke bi me tudi vmoril, bom vanj zaupal, on sam bo moj zveličar. (Job. 13, 15. 16.)

Drugo, kar poživlja upanje vmirajočega je vsemogočnost Gospodova.

Res ima smert dosti bridkega, toda verni kristijan ve, da bo našel pomoč in poterpljenje pri njem, ki je govoril: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil“. (Mat. 11, 28). Lehko, da ga napade satan s hudimi skušnjavami — zopet ve, da ima Jezusa, premagovavca smerti in pekla, na svoji strani.

Posebno pa je zvesta ljubezen Serca Gospodovega terdna opora upanja vmirajočih vernikov. Znano jim je namreč, kako dobro Serce je imel Gospod do vseh siromakov, bolnikov, terpinov. Tudi to vedo, da je Gospod sam prestal vse mogoče bridkosti. Po pravici vsak pričakuje, da se ga bo to blago Serce vsmililo, tedaj, ko bo vseh zapuščen, poln bridkosti vmiral.

Še nekaj je, kar poživlja upanje vmirajočega vernega kerščenika v Serce Jezusovo — to je pravo, zvesto češčenje božjega Serca. Če hočeš kedaj vmreti v Jezusovem Sercu, moraš prej živeti v njegovem Sercu, častivec božjega Serca moraš biti; potem se bo vsresničil tudi nad teboj znani pregovor: kakeršno življenje, taka smert; živel si v Sercu Jezusovem, zato boš tudi srečno, poln upanja vmerl v njegovem Sercu.

33. Serce Jezusovo, sladkost vseh svetnikov.

Sad odrešenja, ki ga je prevzelo na-se božje Serce Jezusovo, je nezapopadljiva sreča in blaženost, ki jo vživajo zveličani v nebesih. V zadnjem klicu litanij Jezusovega Serca nam zaterjuje cerkev, ki je te litanijske odobrila, da je božje Serce Zveličarjevo sladkost vseh zveličanih v nebesih. V čem obstoji ta sladkost, z drugimi besedami: v čem obstoji verhunec sreče zveličanih, še to pogledajmo sedaj, in potem se poslovimo od teh tako lepih litanij.

Kajne, že tu na svetu smo srečni, če smo prepričani, da nas ljubijo naši bližnji. Še bolj srečne se čutimo tedaj, če se zavedamo, da nas ljubi Bog. Ali, dokler popotujemo proti večnosti, se božje milosti s popolno gotovostjo

ne moremo zavedati. Celo velikim svetnikom se je tako godilo, kaj še le nam, ki nismo svetniki! Prav to je tisto, kar vsaj koliker toliko kali srečo na tem svetu vsakemu. Nihče ne ve, ali je vreden jeze ali ljubezni božje. Ko pa prestane človek poskušnjo, ko pride v nebesa, tedaj je na jasnem. Dobro ve, da je ljubljenec božji, ve, da ga ljubi presveto Serce Jezusovo, in prav ta zavest, da ga ljubi in da ga bo na veke ljubilo to plemenito Serce, ga napolnjuje z neizrekljivo radostjo. Serce Jezusovo je potemtakem res sladkost Zveličanih.

Ni ga dalje človeka na svetu brez pomanjkljivosti. Živeli so svetniki, ki so se odlikovali že tukaj sè skoro angeljskim življenjem, ali brez najmanjših pomanjkljivosti niso bili; človek ostane pač človek, nepopolna stvar. Hrepeneli so svetniki, kaker po svojih močeh tudi mi hrepenimo, da bi popolnoma dopadali Bogu. Ali dokler smo na svetu, nikaker ne moremo popolnoma vstreči temu hrepenenju. To je zopet nekaj, kar kali srečo bogoljubne duše. Ko je pa enkrat človek rešen zemeljskih vezi, ko pride v nebesa, tedaj more celo svoje serce darovati svojemu Odrešeniku — Sercu Jezusovemu želi darovati vso ljubezen in jo tudi more darovati. Serce božje ga ljubi, zveličani mu more polnost ljubezni vračati in to ga napolnjuje z neizmerno blaženostjo.

Že tu na svetu smo slednjič srečni, če so češčeni, spoštovani naši dragi. Tako n. pr. je cela družina vesela, če je počeščen, odlikovan oče. Najdražji nam mora biti in nam je tudi gotovo že tu, zlasti pa nam bo tam Jezus Kristus. In kako počeščenega ga bomo gledali, če Bog da, enkrat na onem svetu v nebesih. Koliko veselje bo to za nas! — Ko je Gospod zapustil ta svet, ko je šel vpričo svojih učencev v nebesa, tedaj bi po človeško sodili, da so bili učenci žalostni, kakor se tudi nam milo stori pri ločitvi. Pa niso bili. Sv. pismo pravi: „In oni so ga molili in so se z velikim veseljem v Jeruzalem vernili. In so bili vedno v tempeljnu in so Boga hvalili in častili“. (Luk. 24, 52. 53). Sladkost, ki je napajala serca učencev Jezusovih pri njegovem vnebohodu, je bila tedaj taka, da je popolnoma vtopila vso bridkost ločitve. Poveličanje Jezusovo je napolnilo serca učencev z rajsko sladkostjo.

V nebesih pa gledajo zveličani svojega Odrešenika še vse v drugačnem poveličanju, kaker so ga gledali učenci pri vnebohodu. Tamkaj gledajo božje Serce, ki se mu imajo zahvaliti za svojo srečo, nad vse, slavljeno in češčeno. Kako nezapopadljiva sladkost jih mora prešinjati!

Res je tedaj Serce Jezusovo sladkost vseh svetnikov, kaker pravi zadnji klic naših litanij. Naj bi bilo, dragi bravec, enkrat tudi tvoja in moja sladkost; zagotoviva si jo sè zvestim češčenjem presvetega Serca Jezusovega!

Rusovska cerkev na Japonskem.

O priliki rusko-japonske vojske smo v 1. zvezku tega ečaja „Cvetja“ povedali nekaj malega o kristijanih na, Japonskem; povedali smo, da jih je v primeri s pogani do zdaj jako malo in še ti niso edini mej sabo. Razen kakih 58 tisoč katoličanov in okoli 40 tisoč raznih protestantov je bilo tam ob začetku vojske, kaker smo rekli, tudi čez 28 tisoč „pravoslavnih“ kristijanov. Njih škof Nikolaj, Rus po rodu, smo rekli, da je mislil, ko se je vojska začela, ostati na Japonskem, pozneje pa da se je moral vender le vmekniti na Rusko. Kaker beremo zdaj (v Stimmen aus Maria-Laach, Jahrg. 1905, VIII. Heft) poslednje vender ni bilo resnično. Častitljivi starček, škof Nikolaj, je bil seveda v veliki stiski, ne vedoč, kaj storiti, ali ostati na Japonskem ali vmekniti se na Rusovsko.

Vprašanje se je pretehtavalo na nekem shodu cerkvenih pervakov 7. febr. 1904, in sklenilo se je enoglasno prositi škofa, naj ostane, za kar se je bil mej tem tudi že sam odločil. Izdal je v ta namen neko pismo, ki mu je h časti. V polnem zaupanju na blagovoljnost japonske vlade, pravi, ostane na svojem mestu in upa, da bo cerkev mogla mirno nadaljevati svoje zveličansko delo. „Ko je vojska napovedana“ piše svojim japonskim vernikom, „je vaša dolžnost za japonsko zmago moliti, in ko pridejo naznanila o zmagah japonske vojske, Bogu za to hvalo dajati. To je dolžnost, ki jo imajo verni gerške cerkve vsak v svoji domovini. Kristus sam je prelival solze nad Jeruzalemom ter je dal s tem jasen dokaz, da je tudi on ljubil svojo domo-

vino. Mi pa moramo hoditi po stopinjah našega Gospoda. Jaz sem denes še kaker navadno v veliki cerkvi imel službo božjo. V prihodnje pa se ne bom vdeleževal več očitnih pobožnosti v naši cerkvi, ne kaker bi se bal, tam se prikazati, ampak ker ko ruski podložnik ne morem moliti za zmago Japonske nad mojo lastno domovino. Saj imam tudi jaz prav tiste dolžnosti do svoje domovine, kaker vi do svoje. In prav za to se veselim, da vi od svoje strani izpolnjujete to dolžnost. Zato se za zdaj ne morem vdeleževati očitnih molitev japonske cerkve.“ — To odkrito in dostojno pismo je naredilo jako dober vtisek. Plemenitiši časopisi niso opustili to radovoljno priznati in dolgi častivredni delavnosti spoštovanega in zaslužnega škofa spodobno hvalo dati. Seveda vse to ni moglo popolnoma zaderžati napadov, zlasti od strani razdraženih poganskih duhovnikov. Da bi dokazali, kako nepravilna so vsa ta dolženja in kako vdani so svoji domovini japonski pravoslavni, so učenci in profesorji pravoslavne in teologične šole surugadajske (Tokio) zložili potrební denar, da se natisne v 50.000 izvodov nekega navodila za pogovore mej Rusi in Japonci, ki bi se lahko rabili v vojski, ter so to darilo poklonili vojnemu ministru. Vlada se v začetku ni deržala tako dostojno proti pravoslavnim kristijanom, kaker se je pričakovalo, ali svarilo v nekem časopisu ni ostalo brez sadu. Minister notranjih zadev je izdal pisanje na vse krajevne gosposke z določnim ukazom rusko pravoslavno cerkev varovati pred vsemi sovražnimi izjavami prebivavstva, „nevrednimi izobraženega ljudstva in velikega naroda“.

Zdaj je, hvala Bogu, mir sklenjen mej Rusi in Japonci. Bog daj, da bi bil na srečo obem narodom. Krasna, ruska cerkev, ki gospoduje se svoje višave nad glavnim mestom japonskega cesarstva, pa Bog daj, da bi bila kmalu v resnici „pravoslavna“ — v edinosti z Rimom!

Gerde poti k zveličanju.

Večkrat so božje poti jako gerde in težavne, ali one so vender poti, ki vodijo k zveličanju. Nad nami je mnogo nerednega; ako hočeš postati enkrat prebivavec nebeški, moraš

pustiti, da se te žaga, obla in pili; tudi koliko pokore moraš delati za stare grehe, preden imaš vstopiti v rajske dvorane!

Za vse to te vodi miloserčnost božja po gerdih, potih, za to da te bo mogla enkrat pustiti v večno slavo. Ko je Tobija oslepljen doma sedel, in ga je celo lastna žena zaničevala, je k Bogu zdihoval: «Gospod, ti si pravičen, vse tvoje sodbe so pravične, in vsa tvoja dela so miloserčnost.» Tob. 3, 2. P. H. R.

Srečen je, keđor terpi.

Na tem svetu ne gre za srečo, temuč za zveličanje duše. Mi nismo tu za vživanje, temuč, da si nabiramo zasluženja; zares, terpljenje je resna resničnost kersčanskega živiljenja. Bog s terpljenjem neke duše olepšava, druge pa čisti. Srečni niso tisti, ki vživajo in se veselijo, temuč tisti, ki vdano terpijo. P. H. R.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine trojiške: Alojzij Vakaj od Sv. Ane, Alojzija Veršič, Marija Pihler in Neža Letnik od Sv. Trojice, Marija Slavič od Kapele, Jera Krajne in Marija Coter († ko vsmiljenka v Ljubljani), vse tri od Sv. Ruperta, Marija Knez in Terezija Haložan od Sv. Jurija na Ščavnici, Marija Donko od Sv. Lenarta, Barbara Maričnik, Marija Rajšp in Ana Kurbos od Sv. Benedikta, Matija Kokot od Sv. Urbana, Franjo in Terezija Zatlar od Sv. Petra pri Radgoni; gorjanske: Jera (Elizabeta) Kozelj.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: Dr. F. R., da spozna in izpolni voljo božjo ter doseže cilj in konec svojega živiljenja; K. L. v Kanalu, sebe in svojo družino; Fr. L. v Rihenbergu; Marija Jarc v Gabrijah; J. P. od Sv. Trojice, da bi popolnoma ozdravela hude boleznii v glavi; M. Št. za pomoč v dveh važnih zadevah.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: F. K. iz Celja za rešenje iz hudih stisek in ozdravljenje hudih boleznii; Jozefa Grosman iz Kapele za večkrat vslišano prošnjo v dušnih in telesnih potrebah; J.

P. od Sv. Trojice za večkratno vslišanje; J. S. tretjerednica z Dolenjskega za pomoč mnogokrat zadobljeno po sv. Antonu, zlasti enkrat, ko se je bilo bati občutljive nesreče pri blagu; M. St. v Volčah, da je bila večkrat rešena iz raznih stisek in bolezn, ko se je obernila k presv. Sercu Jezusovemu, Mariji Devici, sv. Jožefu in sv. Antonu; Neža Lašič, tretjerednica pri Sv. Juriju na Ščavnici, za odvernjenje neke nesreče, doseženo, ko se je obernila k presv. Sercu Jezusovemu v tabernakeljnu z neketerimi zdihljeji, in da je bila trikrat vslišana po devetdnevnica v čast presveti Družini; M. B. iz Berd, da je našla precej velik znesek denarja, ko se je priporočila sv. Frančišku in sv. Antonu, in sicer v skrinji na obleki, kjer ga je prej najbolj, pa zastonj iskala; M. K. tretjerednica, da je bila rešena neke hude sodnijske zadrege; Jozefa Grebenšek, zasebnica v Št. Andrežu pri Velenju, ki je bila skorej popolnoma na obeh ušesih oglušela, da je na priprošnjo Marije Device, sv. Frančiška in sv. Antona, h katerim se je s posebnim zaupanjem zatekala, zopet na obeh ušesih popolnoma ozdravela.

— — — — —

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1905.

M e s e c d e c e m b e r.

1. Pet. 2. Sob. Sv. Bibijana, dev. mart.; spomin rajnih bratov in sester 3 redov sv. Frančiška. 3. Ned. 1. adv., sv. Frančišek Ksaverij, sp. 4. Pon. Sv. Peter Krizolog šk. c. u.; sv. Barbara, dev. mart. 5. Tor. Zv. Humilj, sp. 1. r. 6. Srd. Sv. Nikolaj, škof. 7. Čet. (post) Sv. Ambrož, šk. c. u. 8. Pet. Neom. spočetje b. D. M. P. O. V. O. 9. Sob. Sv. Siljvester, opat; zv. Joana Sijenska, d. 3. r. 10. Ned. 2. adv. Prenos hiše b.D.M. 11. Pon. Sv. Damaz, papež. 12. Tor. Najdenje trupla sv. Fran. 13. Srd. Sv. Lucija, dev. mart. 14. Čet. Sv. Gregor, čudod. šk. 15. Pet. Osmina neom. spočetja. 16. Sob. Sv. Evzebij, škof, m.	17. Ned. 3. adv.; zv. Marjeta Kol. d. 2. r. 18. Pon. Pričakovanje por. bl.D.M. 19. Tor. Zv. Konrad Ofidski, sp. 1. r. 20. Srd. (kvat.) Sv. Jozafat, šk. m. 21. Čet. Sv. Tomaž, apost. 22. Pet. (kvat.) Zv. Hugolin, sp.3.r. 23. Sob. (kvat.) Zv. Nikolaj Faktor, sp. 1. r. 24. Ned. 4. adv. Sveti večer. 25. Pon. Božič. V. O., R. P. 26. Tor. Sv. Štefan, mart. 27. Srd. Sv. Janez, evangelist. 28. Čet. Nedolžni otročiči. 29. Pet. Sv. Tomaž Kantuarski, šk. m. 30. Sob. mej osmino božično. 31. Ned. Sv. Siljvester, papež.

**Srečno novo leto
1906.**

P. O. pomeni popolni odpustek za vse v frančiškanskih cerkvah.
V. O. > vesoljno odvezo za ude svetovnega 3. reda.
R. P. > rimsko postajo s popolnim odpustkom.

P. O. morejo dobiti udje svetovnega 3. reda tudi ob shodu in še enkrat v mesecu, keder si kateri sam izvoli, pod navadnimi pogoji.